

מכון ויצמן למדע

WEIZMANN INSTITUTE OF SCIENCE

אמנות בקמפוס Art on Campus

אוצר: יבשם עזגד

Curator: Yivsam Azgad

Art, much like the art of science, sprouts from an inner seed, within the awareness of the artist or scientist. Each must then undergo a rigorous process of refinement, isolation and experimentation. Each of these worlds is based on a central tenet of precision and consistency. Thus, these two spheres, which, on first glance appear to be so distant from one another, spring from the same aspiration – to better understand the world.

At the Weizmann Institute of Science, art is seen to be a complementary activity, so that scientists and artists can, together, observe the world from a higher vantage point in a more critical and precise way. In other words, the synergy that occurs when science and art are brought together – when the two world views meet – can lead to more significant achievements in the enduring quest to understand the world and our place in it.

האמנות כמו המדע, יוצאת לדרכה מגרעין פנימי, מרעיון שנובט בדעתם של היוצרים, האמנים או המדענים. בהמשך מתחולל תהליך של זיקוק, בידוד, וניסוי. הדיוק והעקביות הם ערכים מרכזיים בשני עולמות אלה, שנראה שלא רק שאינם רחוקים כל-כך זה מזה, אלא למעשה הם יונקים מאותו שורש עצמו, של שאיפה להבנת העולם.

מכון ויצמן למדע, כארגון עולמי מוביל במדע, רואה באמנות פעילות משלימה, המאפשרת למדענים ולאמנים כאחד להתבונן בעולם בעת ובעונה אחת מגובה רב יותר – ובאופן בוחן ומדויק יותר. במילים אחרות, הסינרגיה המתחוללת לעיתים בין שני התחומים – ובין שתי נקודות מבט אלה – עשויה לאפשר למדענים ולאמנים כאחד להגיע להישגים משמעותיים יותר במסע המתמשך להבנת העולם ומקומו בתוכו.

Edited by: Yivsam Azgad
Assistant editor: Ariela Saba
Translation and editing (English): Judy Halper
Graphic design: Rickey Benjamin
Printing: A.R. Printing

עורך: יבשם אזגד
עוזרת לעורך: אריאלה סבא
אנגלית: ג'ודי הלפר
עיצוב: ריקי בנימין
דפוס: ע.ר. הדפסות בע"מ

Tikkun (Repair) | Aviva Shemer

Aviva Shemer (b. 1942, Israel) first attempted to create art from the perspective of a tormented artist: expressing pain, criticism and despair. She managed to bring upon herself quite a bit of suffering, but she was not satisfied with the results. After much contemplation, as well as deepening her knowledge of scriptures, Shemer remembered the legacy of her great-grandfather, Nathaniel Mendel Schwartz of Safed, whose friends called him a nickname meaning "be happy and make others happy."

Shemer abandoned the theme of grievance and adopted the concept of "Tikkun Olam" – a term coined by Hillel the Elder – which simply prefers the cup half-full, positive thinking, the desire to repair the world and help improve the lives of all human beings, wherever they may be. Tikkun Olam, in Shemer's world view, stems from every good deed, from every smile, from helping others. Mean well and do good – and good will come to you.

The series of works *Tikkun* (Repair) in this exhibit is part of her greater "Tikkun Olam" effort. On the one hand, it represents the change in the artist's perception – a shift from distress and suffering to positive thinking and joy. But equally important, it allows observers (almost urges them) to soar to a unique point where they, themselves, can embrace darkness and then part ways with it – and grow toward the light.

Aviva Shemer, *Tikkun* (Repair),
Eight pieces from a series
Oil on paper, 2.30/1.10m, and 1.00/1.10m

תיקון | אביבה שמר

אביבה שמר (ילידת ישראל, 1942), ניסתה לעשות את מעשה האמנות שלה מעמדת האמן המתייסר, המבטא כאב, ביקורת ויאוש. היא הצליחה להביא על עצמה לא מעט סבל, אבל לא הייתה שלמה עם התוצאות. ואז, לאחר הגות והעמקה בתורות שונות, היא נזכרה במורשת סבה הגדול, נתנאל מנדל שוורץ מצפת, שנודע בכינוי "שמח תשמח". היא זנחה את דרך התלונה ואימצה תפיסה של תיקון עולם, מושג שטבע הלל הזקן, ואשר, אם לומר זאת בפשטות, מעדיף את חצי הכוס המלאה, את החשיבה החיובית, את הרצון לשפר ולתקן את עולמם של כל בני-האדם באשר הם. תיקון עולם, לפי אביבה שמר, נובע מכל מעשה טוב, מכל חייוך, מכל עזרה לזולת. תכוון לטוב, תעשה טוב – יהיה טוב.

סדרת היצירות "תיקון", מעשה ידיה, המוצגות בתערוכה זו, היא חלק מאותו מאמץ ל"תיקון עולם". מצד אחד, היא מייצגת את שינוי התפיסה של האמנית עצמה, המהפך מדרך התלונה והסבל אל החשיבה החיובית והשמחה. אבל בנוסף, ולא פחות חשוב מזה, היא גם מאפשרת למתבונן (כמעט דוחקת בו) להמריא לנקודה ייחודית (סינגולרית) שבה יוכל, בעצמו, לחבק את החושך, להיפרד ממנו – ולצמוח אל האור.

אביבה שמר, "תיקון"
שמונה פרטים מתוך סדרה
שמן על נייר, 1.10/2.30 מ', ו-1.00/1.10 מ'

And the Anchorman | Joshua Griffit

In the world of journalism, "yesterday's news" is worthless and unimportant. That is, if the story is not reported immediately, the opportunity is missed and the "story" will be casually tossed and forgotten, not to see the light of day. In the world of art, on the other hand, the "processing" of information and the germination of ideas can take a long time, sometimes even entire generations.

Joshua Griffit's current series of works offers an unusual hybrid between these two worlds. It is, unsparingly, art in real time. It is art that, on the one hand, communicates current affairs, and on the other, combines its "news" report with updates of preliminary feelings, connotations and "gut reactions" that pass directly – almost unfiltered – from the thought that has not yet matured to the hand that holds the brush.

The bitter feelings conjured by the frequent sight of burning fields on Israel's Gaza border, shrouded as they are in helpless anger, undergo rapid transformation and, with Griffit's treatment, raise their heads to glare at us with sharp sarcasm. Representations of time – cars from the 1960s – bring us back to more innocent days when a burning field was deemed a disaster that no one would dare offer to "contain." The frivolity Griffit attributes to current policymakers is expressed in the starkness of the painting in which Minnie Mouse exclaims to the children among us: "Look, a burning field" (as casually as: "Look, a bird"). The distance and lack of understanding of this harsh reality are ascribed to policymakers who do not share the daily suffering of those living on the "periphery." Their words and promises are nothing but lip service.

Airborne firefighters, falling one after another ("like flies," as the mythical broadcaster of "The Voice of Thunder," from Cairo, said during another war – the Six-Day War) imply that the solution to the situation is far in the distance. That our hands, at this stage, for better or for worse, do not hold our salvation. Only the press photographer, standing at the forefront of one of the paintings, meticulously dressed and focused on his work, reminds us that his professional "objectivity" is made possible because immediately after the assignment is over he will get in his car and return north to his home, far from the danger zone.

And the burnt fields – and the burning, right now – will remain the exclusive realm of the "peripheral" citizens.

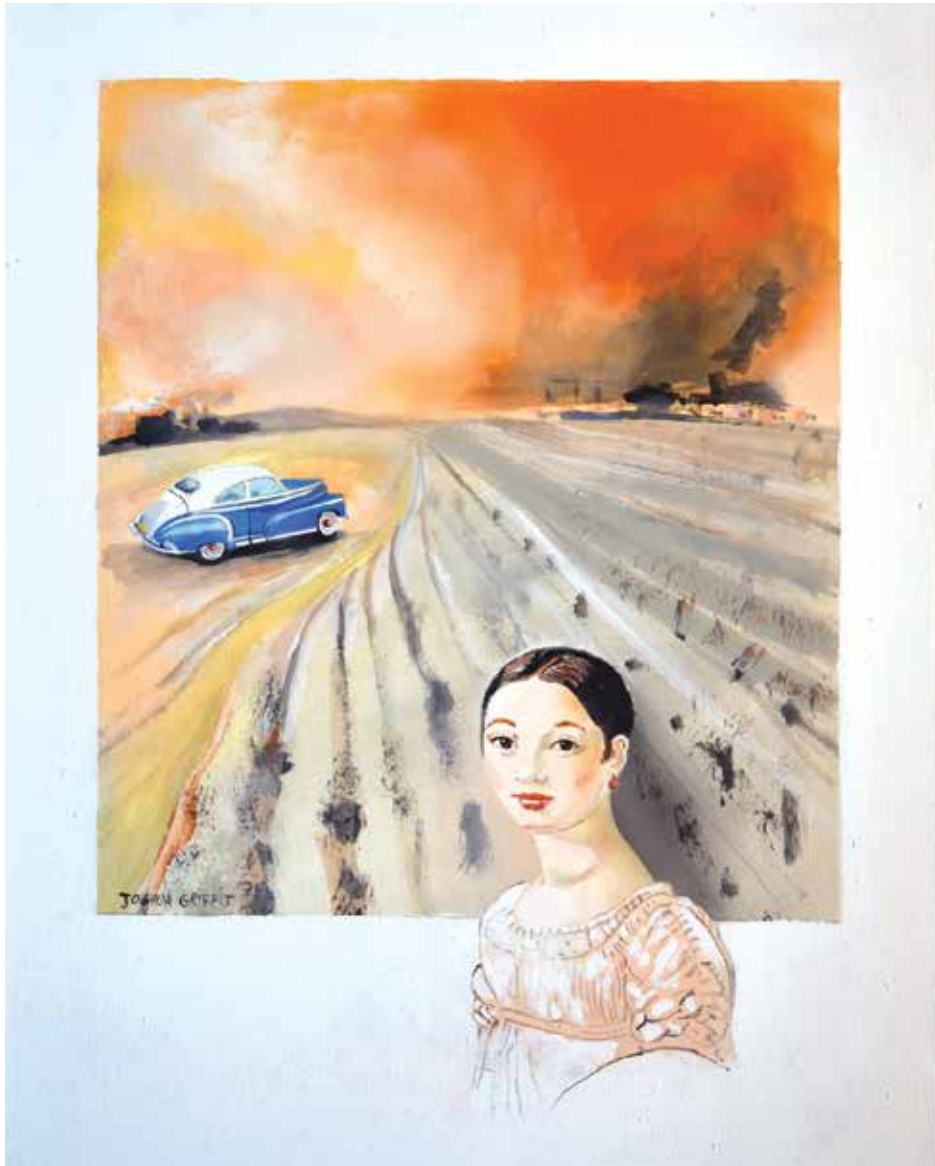
והרי החדשות | יהושע גריפית

בעולם העיתונות מקובל לחשוב שה"חדשות של אתמול" הן חסרות ערך וחשיבות. כלומר, אם לא נדווח עכשיו, ומיד, נחמיץ את ההזדמנות וה"סיפור" יושלך כלאחר יד, יישכח, ולא יראה אור. בעולם האמנות, לעומת זאת, מרכיב ה"עיבוד" של המידע, ותהליך נביטת הרעיונות, יכולים להימשך זמן רב, לעתים אפילו דורות שלמים.

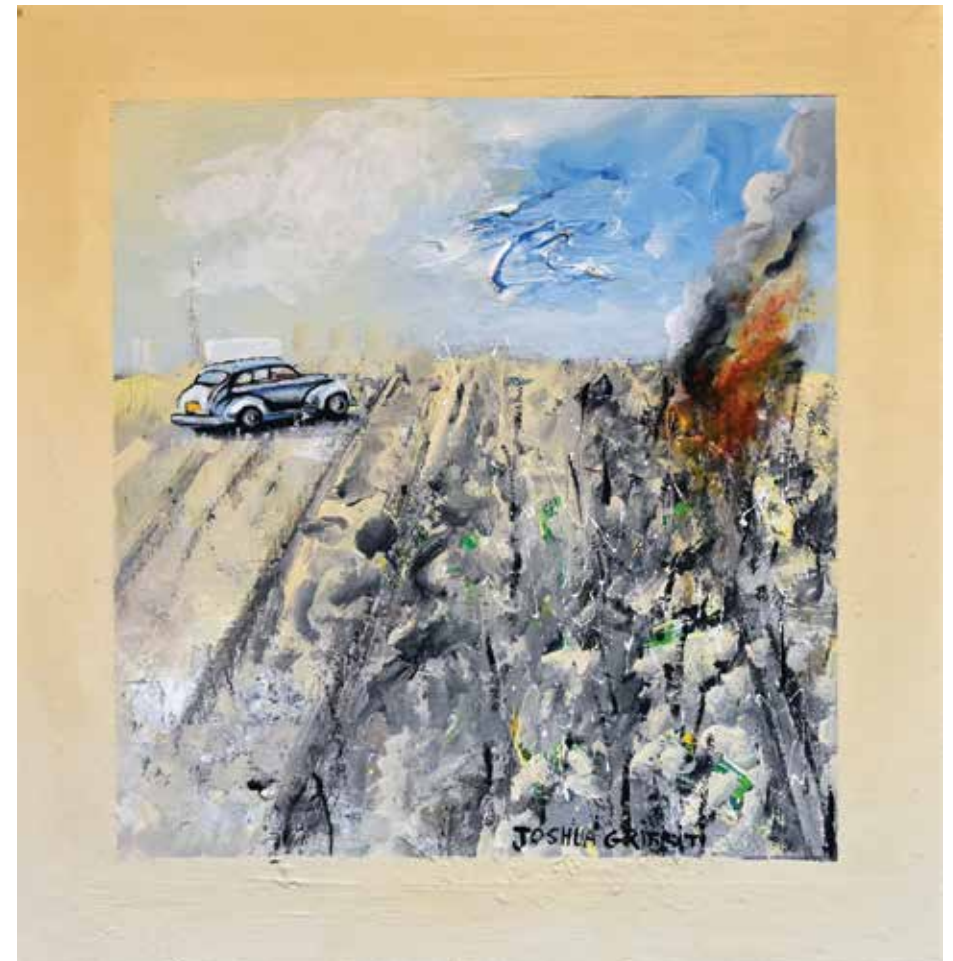
סדרת העבודות הנוכחיות של יהושע גריפית, מציעה מעין הכלאה בלתי שגרתית בין שני העולמות האלה. אפשר לומר שמדובר באמנות בזמן אמת. אמנות שמצד אחד מתקשרת למהדורות החדשות העכשוויות, ומצד שני, משלבת בתמונת הדיווח ה"חדשותי", הבזקים של תחושות ראשוניות, אסוציאציות ו"תגובות בטן" שעוברות ישירות, וכמעט ללא פילטר, מהמחשבה שעוד לא הבשילה – אל היד האוחזת במכחול.

התחושות המרות למראה השדות הנשרפים חדשות לבקרים בעוטף עזה, הנעטפות בכעס אין-אונים, עוברות תמורה מהירה, וכדרכו של גריפית, מרימות ראש ומבצבצות לעברנו בסרקאזם חד. סממני הזמן – מכוניות משנות ה-60 – מחזירות אותנו אל ימי התום שבהם שריפת שדה נחשבה לאסון שאיש לא יעז להציע "להכילו". קלות הדעת שגריפית מייחס לקובעי המדיניות העכשוויים, מתבטאת במערומיה בציור שבו מיני-מאוס מציעה לילדים שבינינו "תראו, שדה בוער" (על משקל "תראו, ציפור"). הריחוק, וחוסר ההבנה של חומרת המציאות, מיוחסים לקובעי המדיניות שאינם, באמת, שותפים לסבלם היום-יומי – החדשותי – של תושבי ה"עוטף", ואשר דבריהם והבטחותיהם אינם אלא מס שפתיים.

מטוסי הריסוס, או הכיבוי, הנופלים בזה אחר זה ("כמו זבובים", כפי שאמר אותו קריין מיתולוגי של "קול הרעם מקהיר" במלחמה אחרת – מלחמת ששת הימים), מבהירים כי הפתרון למצב רחוק. שידינו, בשלב זה, לטוב או לרע, קצרה מלהושיע. ורק צלם העיתונות, הניצב בקדמת אחת התמונות, לבוש בקפייה וממוקד במלאכתו, מזכיר לנו שה"אובייקטיביות" המקצועית שלו מתאפשרת בעיקר מפני שמיד לאחר תום המשימה, הוא עתיד לעלות על רכבו ולחזור צפונה, אל ביתו, הרבה מעבר לקווי הסכנה. והשדות השרופים – והנשרפים, ממש עכשיו – יישארו נחלתם הבלעדית של תושבי העוטף.

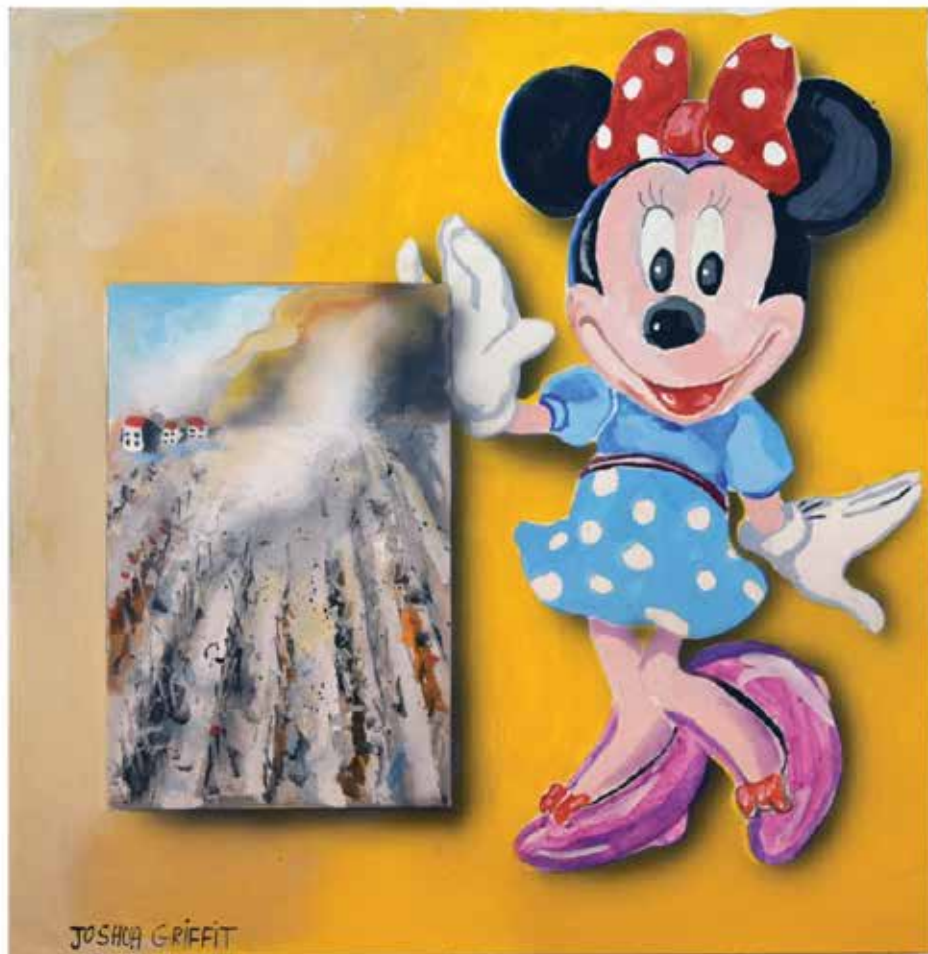

Joshua Griffit, *Madonna of the Fields*, 2019 | יהושע גריפית, "מדונה של השדות", 2019
Acrylic on canvas | אקריליק על בד

Joshua Griffit, *Field in the South*, 2019
Acrylic on plywood

יהושע גריפית, "שדה בדרום", 2019
אקריליק על דיקט

Joshua Griffit, *See the Field Burn*, 2019
Acrylic on paper

יהושע גריפית, "תראו שדה בוער", 2019
אקריליק על נייר

Joshua Griffit, *Orange Sky*, 2019
Acrylic on paper

יהושע גריפית, "שמיים כתומים", 2019
אקריליק על נייר

Joshua Griffit, *Kibbutz in the South*, 2019
Acrylic on paper

יהושע גריפית, "קִיבוץ בדרום", 2019,
אקריליק על נייר

Yochi Shrem | *Following the Line*
Three sculptures from a series

יוכי שרם | "מעקב אחר הקו"
שלושה פסלים מתוך סדרה

עכשיו, ברעש | מאיה סמירה, כרמי דרור

רעש הוא, בדרך כלל, אות לא רצוי, שמתחרה באות המידע הרצוי. מדובר במאבק מתמיד שמתחולל בסביבתנו הטבעית, ובמערכות טכנולוגיות שונות. פעם גובר המידע הרצוי, פעם הרעש. רעש מחולל לעתים רחש או זמזום במערכת שמע, "שלג" על מסך המכ"ם, או מעין "שברים מהירים ודינמיים" במצלמה דיגיטלית. שטף המידע שמסתער עלינו ללא הרף מלווה באותות רעש שלא אחת מפריע לנו להתרכז ולחשוב ביעילות.

הסדרה "שיבושים", של מאיה סמירה (2013), נוצרה כתוצאה משיבוש שחל בתהליך ההעברה של קבצי צילומים דיגיטליים. הרעש האלקטרוני השתלט על אותות המידע, "שבה" אותם, תוך שהוא מניח לפיקסלים בודדים למחוק חלקים מהדימוי שהפך לכמעט מופשט, ותוך שהוא מציע פרשנות משלו למידע המקורי, הנעלם.

התצלום הקרוי *Sungazing* של כרמי דרור (2018), נוצר בתהליך עיבוד מידע שנועד לבניית מודל דיגיטלי תלת-ממדי מתוך דימוי מצולם: אדם יושב על ספסל ופניו אל השמש. גם כאן, רעש – שמקורו באור הבוהק והמסנוור של השמש – שיבש את תהליך עיבוד המידע. כך, מקטעים שונים ואקראיים בתמונה נעלמו כאילו נשאה אותם הרוח. החללים הקרועים הללו מייצגים שלבים או קטעי משימות שבהם תהליך עיבוד התמונה כשל.

סדרת הקולאז'ים הדיגיטליים "השתקפויות" של מאיה סמירה (2018) מציעה, לפחות למראית עין, יותר מדי מידע. דימויים אלה מורכבים מצילומים שבוצעו

בחופי תל-אביב-יפו. מצלמתה של סמירה מתמקדת במרכיבים אופייניים מחופי העיר: חול ים, שמשיות, אנשים ובניינים על קו החוף. כל אלה עוברים הכפלה, פירוק, וחיבור מחדש, כך השילוב המחודש בין רעש למידע מציעים מציאות (או תמונת עתיד) אלטרנטיבית.

בסדרה *Characters* (2017–2018), מגישה כרמי דרור נתזים של מידע, שנדמים כאותיות בשפה לא ידועה. למעשה, אלה אותות אור שפגעו במים בתנועה – והחזרו, מלווים באותות רעש, אל עין המצלמה. מצד אחד, נדמה שיש כאן מסר, ומצד שני, ברור שהרעש המלווה כל כך דומיננטי, עד שאין לנו שום דרך מעשית לחלץ ממנו את המידע.

כרמי דרור חיה ועובדת בתל-אביב. היא בעלת תואר ראשון בצילום מ"בצלאל" ומה"קופר יוניון", ניו-יורק. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד ותערוכות קבוצתיות בישראל, וכלולות באוספים פרטיים. היא מרצה ב"בצלאל", ומאמר על עבודתה מאת אלינור דרזי, פורסם ב"שירת המדע 2019".

מאיה סמירה חיה ויוצרת בישראל ובארה"ב. היא בעלת תואר ראשון במדעי הרוח מ"מנשר" ומהאוניברסיטה הפתוחה, ותואר שני באמנות מהמכון לאמנות בסן-פרנסיסקו. זכתה בפרס על-שם כריסטופר קופולה, בפרס מטעם LG ובפרס "אאוטסט" לאמן הווידיאו של "צבע טרי". עבודותיה הוצגו בתערוכות בארץ ובארה"ב, בין היתר במוזיאון סנטה קרוז בקליפורניה, מוזיאון חיפה לאמנות עכשווית, מוזיאון פתח-תקווה ומוזיאון ישראל בירושלים. הציגה מספר תערוכות יחיד בארץ. עבודות וידיאו שלה הוקרנו בביאנלה בוונציה ובכיכר טיימס בניו-יורק.

Maya Smira, *Errors*, 2013

מאיה סמירה, "שיבושים", 2013

Maya Smira, *Errors*, 2013

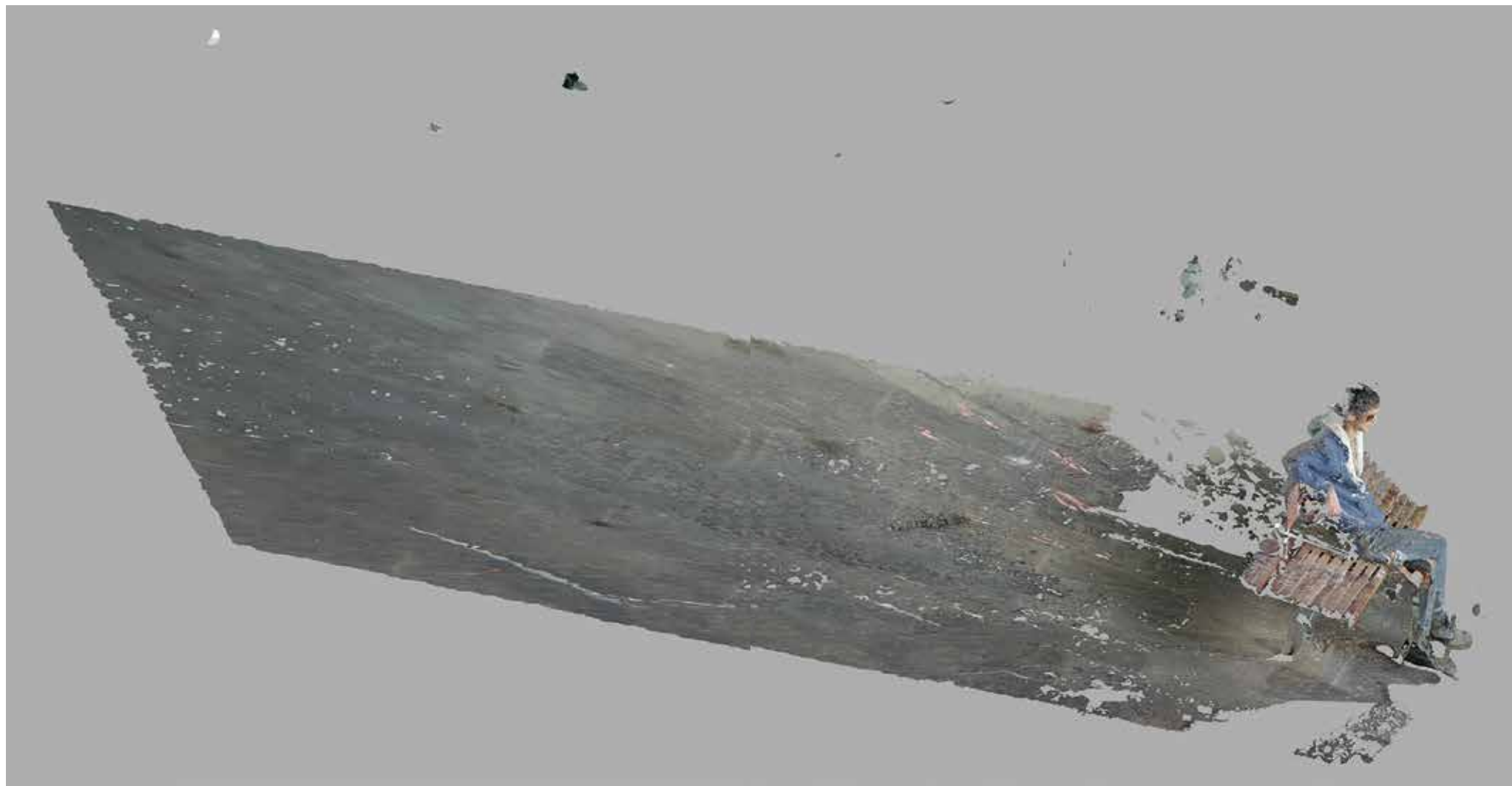
מאיה סמירה, "שיבושים", 2013

Maya Smira, *Reflections*, 2018

מאיה סמירה, "השתקפויות", 2018

Carmi Dror, *Sungazing*, 2018

כרמי דרור, *Sungazing*, 2018

Carmi Dror, *Characters*, 2017-2018

כרמי דרור, *Characters*, 2018-2017

Now with Noise | Maya Smira, Carmi Dror

Noise is generally unwelcome, especially when it competes with a desired signal. There is an ongoing struggle between noise and signal in our natural environment as well as in our various technological systems. Sometimes the wanted information comes out on top, sometimes the noise drowns it out. Noise can be a whisper or a hum in an audio system, the snow on a radar screen, or the "camera shake" in a digital image. The information deluge that continually floods our senses also contains an enormous amount of noise that keeps us from concentrating on our tasks.

The *Errors* series by Maya Smira (2013) was created as the result of inaccuracies in the transfer of digital photography data. The electronic noise that overtakes the information "conquers" it as it allows pixels to erase parts of the image, replacing it with one that is nearly abstract and creating a new, original narrative instead of the disappeared one.

The photo image *Sungazing* by Carmi Dror (2018), was created through a data processing method meant for fabricating 3-D models from photographs: A man sits on a bench, his face turned to the sun. Here too, noise – originating in the strong, blinding sunlight – obfuscates the data processing. Thus random segments of the image disappear as though the wind has carried them off. These torn-out spaces represent stages or steps in tasks in which the data processing has failed.

The series of digital collages *Reflections* by Maya Smira (2018) suggests, at least at first glance, too much information. These images are composed of photographs taken on the Tel-Aviv-Yafo beaches. Smira's camera focuses on the characteristic elements of the city's beaches: sand, beach umbrellas, people and shorefront structures. All of these are copied, deconstructed and reconstructed so that the new integration between noise and information presents a new reality (or an alternate view of the future).

In the *Characters* series (2017-2018), Carmi Dror offers drips of information that appear to be letters written in an unknown language. In fact, these are light signals bouncing off moving water that reach the camera lens accompanied by noise. On the one hand, there appears to be a message and on the other, the noise is so dynamic, there is no way we can extract the information from the noise.

Carmi Dror lives and works in Tel Aviv. She has a BA in photography from Bezalel Academy of Arts and Design, Jerusalem, and The Cooper Union, New York. Her work has been exhibited in solo and group exhibitions in Israel and is included in private collections. She is a lecturer at Bezalel and an article on her work by Elinor Darsy appeared in *Shirat Hamada* 2019.

Maya Smira lives and works in Israel and the US. She has a BA in humanities from Minshar College and the Open University, and an MA in art from the San Francisco Art Institute. She has been awarded the Christopher Coppola "Pah" Festival, Mobiflicks Competition First Prize; a Finalist Award, LG Art of the Pixel Contest, New York City; and the Outset Award for Video Greenhouse Artist, Fresh Paint Art Fair, Tel-Aviv. Her work has been exhibited, among other places, in Santa Cruz, California, the Haifa Museum of Contemporary Art, the Petach Tikva Museum, and the Israel Museum in Jerusalem. She has had a number of solo exhibits in Israel and her video work was screened in the Venice Biennale and in Times Square in New York.

מכון ויצמן למדע

WEIZMANN INSTITUTE OF SCIENCE

אמנות בקמפוס Art on Campus

אוצר: יבשם עזגד
Curator: Yivsam Azgad